

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
'σὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννιακόσα κι' ἓνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσι μὲνδς Γεννάρη,
τὸ Τριῶδι θ' ἀριδάρη.

Εἰκοσιένα δὲν ἑπτακόσα
κι' ἡ Ρωμηοσύνη χοροπηδῶσα.

Φασουλῆς καὶ Πεικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Πέθανε κι' ἡ Βασίλισσα
τῶν Ἀγγλων ἡ μεγάλη,
πολλὰς φορὰς σοῦ μίλησα
γιὰ τούτην, βρὲ βουβάλι.

Ἐνόμιζα σὰν Φασουλῆς
πῶς οἱ μεγάλοι Βασιλεῖς,
ὅπου φοροῦν τὰ στέμματα,
πεθαίνουνε 'στὰ ψέμματα.

Ἐν τούτοις τί περίεργον!...πεθαίνουνε κι' αὐτοὶ
σὰν ἄνθρωποι θνητοί,
αἱ σπῆτι γίνεται κοινὸ τὸ λαμπερὸ Παλάτι
αἱ λέν ζωὴ σὲ λόγου σὰς 'στοὺς ἄλλους καὶ σπολλάτη.
— Ἀρχισὲς τὸν ξυλόσοφο καὶ πάλι νὰ μοῦ κἀνης.
— Τὸν νεκροθάφτη, Περικλῆ, τοῦ Χάμλετ μὴν ξεχάνης.
— Καθεὶ μὲ τὴν τσάπα τοῦ Βασιλοπούλας μνῆμα
αἱ τραγουδοῦσε 'ξενοίαστος μὲ τοῦ καιροῦ τοῦ ρίμα.
— Ἐπιθυμῶ, βρὲ Φασουλῆ, πολλὰ νὰ μοῦ λαλήσης
αἱ τοῦ βίου τῆς νεκρᾶς τῶν Ἀγγλων Βασιλείσσης.

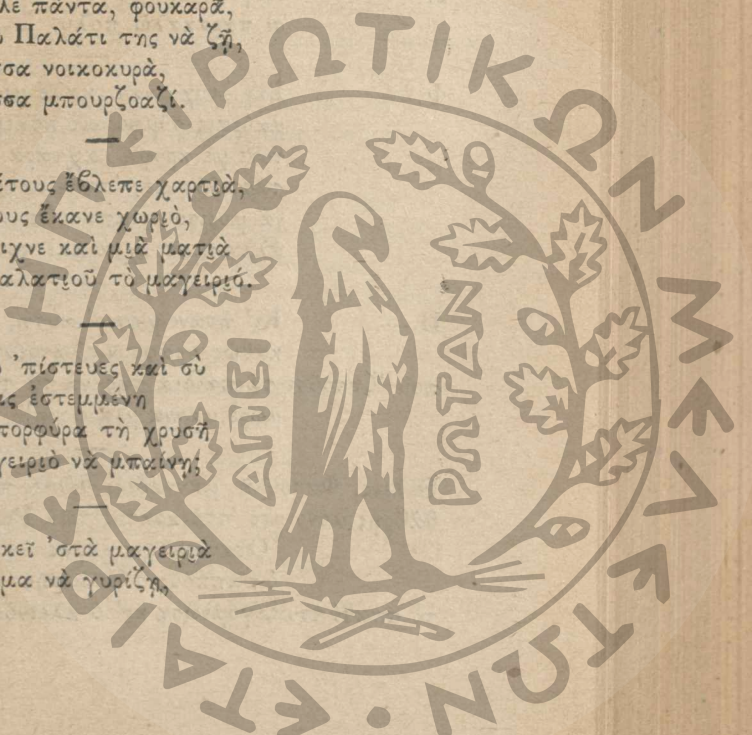
Φ.—Δὲν εἴμπορῶ καταλεπτῶς νὰ σὲ πληροφορήσω
γιατὶ δὲν εἶχα τὴν τιμὴν ποτὲ νὰ τὴν γνωρίσω,
οὐχ ἦττον, καθὼς ἔμαθα κι' ἐξ ὅσων μελετῶ,
μεγάλους εἶχε συγγενεῖς καὶ σῶϊ δυνατό.

Κι' ἤθελε πάντα, φουκαρᾶ,
μὲς 'στὸ Παλάτι τῆς νὰ ζῇ,
Βασίλισσα νοικοκυρᾶ,
Βασίλισσα μπουρζουαζί.

Τοῦ κράτους ἔβλεπε χαρτιὰ,
μὲ θρόνους ἔκανε χωρὶ,
ἀλλ' ἔρριχνε καὶ μιὰ ματιὰ
'στοῦ Παλατιοῦ τὸ μαγειρεῖο.

Μωρὲ τὸ 'πίστευες καὶ σὺ
μιὰ φύσις ἐστεμμένη
μὲ τὴν πορφύρα τῆ χρυσῇ
'στὸ μαγειρεῖο νὰ μπαίνει.

Ἀκοῦς ἐκεῖ 'στὰ μαγειρεῖα
τὸ Στέμμα νὰ γυρίζει.

μέ τα διαμάντια τὰ βαρεῖα
στιφάδα νὰ μυρίζη;

Σὺ βοηθὸς σ' ἐμᾶς γενοῦ,
ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν,
τοῦτο σκαλεύει κάθε νοῦ,
ὦ δέσποιναι τῶν Ἀθηνῶν.

Π.—Σταυροκοπιούμαι, Φασουλῆ, καὶ μέ τα δαὸ μου χέρια...
ποιὸς ξέρει κι' ἂν δὲν ἐπλυνε πηρούνια καὶ μαχαίρια.
Φ.—Μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ τόκανε, βρε Περικλῆ Μυλόρδο...
ποιὸς ξέρει κι' ἂν δὲν πᾶστρευε μονάχη της τὸ σκόρδο.

Π.—Ποιὸς ξέρει κι' ἂν δὲν ἔβαζε σὲ τάξι τὰ ντουλάπια της.
Φ.—Ποιὸς ξέρει κι' ἂν δὲν μπάλωνε τὰ τρύπια τὰ τσου-
[ράπια της.

Π.—Μωρὲ Βασίλισσα κι' αὐτὴ νὰ κἀνη τέτοια πράγματα
καὶ νέα καὶ μεσόκοπη καὶ μέσα 'στὰ γεράματα.

Φ.—Λένε καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ της πῶς δὲν τᾶφινε σὲ μπό-
[νας
ὅπως τῆς Ρωμῆας Ματρώνας,
μὰ τάνετρεφε μονάχη
σὺν παλῆου καιροῦ μητέρα,
καὶ 'κυττοῦσε νύκτα 'μέρα
μὴν τῆς πάθουν καὶ συνάχι.

Περικλέτο, σ' ἐρωτῶ,
πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτό;

Π.—Τοῦτο σήμερα νομίζω καὶ σὲ δούλα δὲν ταιριάζει,
κάπως προστυχιὰ μυρίζει,
ἔπρεπε νὰ τὰ κυττάζη
καὶ νὰ μὴν τἀναγνωρίζη.

Φ.—'Σ' ὅ,τι λέγεις συμφωνῶ,
τοῦτο ποῦ φρονεῖς φρονῶ.
'Αμμεῖ τώρα τί θὰ 'πῃς
ὅταν μάθης κι' ἄλλ' ἀκόμα;
δίχως ἄλλο θὰ 'ντραπήης
καὶ θ' ἀνοίξης χάσκον στόμα.

Π.—Λέγε μου, βρε Φασουλῆ,
σὲ παρακαλῶ πολὺ.

Φ.—Σὺν ἐτύχαιναν, καλέ μου,
μαύραις συμφοραῖς πολέμου,
τότε μέ κρυφὴ λαχτάρα
τᾶστελλε μέσ' στὴν ἀντάρρα
νὰ μυρίσουνε μπαρούτι...
ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτη.

Π.—Κι' ἦτανε μητέρ' αὐτῇ,
καθὼς γράφουν, λατρευτῇ,
ποῦ 'ζητοῦσε τὰ παιδιὰ της νὰ τὰ στέλλη 'στὰ πυρά;
μωρὲ μάννα μιὰ φορὰ!

Θέλεις, Φασουλῆ, μαννάδες; θέλεις πρότυπα μητέρων;
θᾶβρης μόνο μέσ' 'στὸ κράτος τῶν Ρωμῶν τῶν νεωτέρων.
Ὅταν πολεμοχαρὴς
ὁ παπποὺς ὁ Ὀδωρῆς
τὸ σπαθὶ του ξεγυμνώσῃ κι' ὁ κλεινὸς σκαλεύῃ τόπος,

τότε βλέπεις τῆς μαννάδες νὰ φροντίζουν ὅπως ὅπως
γιὰ νὰ 'βγοῦν ἀπαλλαγέντες τὰ γενναῖα θρέμματά του
καὶ νὰ τᾶχουνε κοντὰ των.

Νὰ μαννάδες ὅπως πρέπει, ποῦ 'στ' ἀλήθεια, μωρὲ
τὰ παιδιὰ των ἀγαπᾶνε,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σῶναι σὲ πολέμου πατατράκα
μέ τοὺς ἄλλους νὰ μὴν πᾶνε.

Πῶς 'μπορεῖς μητέρα νᾶσαι, καὶ τῶν σπλάγγων σου
νὰ τὸ στέλλης σὲ κινδύνους, σὲ φωτιὰ πολέμου κι' αἵμα;
Νὰ μαννάδες, ὅπου θέλουν τὰ παιδιὰ των, βρε Σιγάρδο,
στρατηγούς τοῦ κρεβάτιου,
νὰ ζεσταίνουνε 'στὸν ἥλιο
τὰ σπαθιὰ τοῦ ραχατιοῦ.

Φ.—Μάθε, Περικλῆ, καὶ τοῦτο.

Π.—Φασουλῆ μου, λέγε μού το.

Φ.—'Εκαν' ἔρωτα καὶ κόρτε μέ τὸν ἄνδρα της μαζὶ
σὺν κυρὰ μουρζοαζί.

Τοῦτος ἦτανε ψυχὴ της, φῶς της, καὶ γαλιάνδρα της.

Π.—Ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτη ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα.

Φ.—Ὀλοένα τὸν Ἀλβέρτο...

Π.—Τί μοῦ λῆς, μωρὲ τσιροῦ;

Φ.—'Φρόντιζε καὶ γιὰ τῆς δούλαις...

Π.—Ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτη.

Φ.—Μὲ τοὺς φίλους μας 'Εγγλέζους ὅλο τὸν σταυρὸ
[μὲ
κι' ὅς' ὑπόληψι τοὺς εἶχα, Περικλέτο μου, τὴν χάνω.

Π.—Κι' ἐγὼ, καὶ μὲνε, Φασουλῆ, θαυμάζω κι' ἀπορῶ
πῶς εἶχανε Βασίλισσα μιὰ τέτοια γιὰ καιρὸ,
καὶ δὲν τῆς ἔλεγε κανεὶς
ἀπὸ τοὺς τόσους εὐγενεῖς
νὰ παραιτήσῃ καθεμιὰ
παλῆα της προστυχάντζα,
καὶ νὰ διαβάζη σὺν Ρωμῆ
Φραντζέζικα ρωμάντζα.

Φ.—Λένε πῶς εἶχε Βασιλεῖς προπάππους καὶ προγόνους
ποῦ τοὺς Τζῶν Μπουλ ἐδόξασαν σὲ περασμένους χρόνους
ναὶ μὲν λαμπρὸς ὁ Θρόνος της κι' ὑπέρλαμπρον τὸ Στέμμα,
ἀλλὰ δὲν εἶχε ντιστενξιδὸν Ρωμῆας γαλαζοαίματης.
Δὲν εἶχε τὸ 'δικό μας σῖκ, βρε Περικλῆ καὶ μὲνε,
κι' ἐκεῖνο πῶς τὸ λένε,
ποῦ δίνει καὶ 'στὴ γύφτισσα τρανῆς κυρὰς ἀέρα,
καὶ σὺν διαβαίνῃ δίπλα σου πηγαίνει παραπέρα.

Τί τοὺς θέλεις, Περικλέτο, τοὺς προγόνους 'Εδουάρδου
τοὺς Ἑρρίκους, τοὺς Ριχάρδους;
Τί τὰ θέλεις τὰ Παλάτια, σὺν δὲν εἶσαι ντιστενξιδὸν
εἰμπορεῖς προγόνους νᾶχης, ποῦ ν' ἀδεῖάζουν τ' ἀναγνώστη;
κι' ὅμως μοσχομυραδάτη νὰ ζυπνᾷς τὸ μεσημέρι,
μιὰ στιγμὴ νὰ μὴ σοῦ λείπουν τὰ ρωμάντζ' ἀπὸ τὸ
σὲ κυρίαὶς κουβερνάνταις τὰ παιδιὰ νὰ παραιτῆς
δίχως μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ σου σὺν νταντᾶ νὰ τὰ κρατᾷς
ἀπογόνους 'Εδουάρδων ν' ἀντικρύξης προπετῶς
καὶ τὸν ἄνδρα σου νὰ βλέπῃς καὶ νὰ σοῦρχετ' ἐμεῖς.

Ἄχ! ἐκεῖναις, ἄχ! ἐκεῖναις
ἢ Ρωμῆας ἢ Λεβαντίνας.
Νὰ πολύτιμο μπουκέτο,
ποῦ πλησίον του βρωμῶ,
νὰ γυναῖκες, Περικλέτο,
ποῦ θαυμάζω κι' ἐκτιμῶ.

Ξέρω κάμποσαις πῶς εἶχαν γιὰ παπποῦ τὸν μπακαλιάρο
καὶ γιὰ γιὰ των τὴν σαρδέλα,
κι' ὅμως κύτταζε τί τρέλλα!...
τρέχω δίπλα των, κασσίδη, 'λίγη μυρωδιὰ νὰ πάρω.

Εἶχανε μπαμπάδες δούλους, εἶχανε μαμμάδες δούλαις
μέ φακιόλια, μέ κουρέλια...
τώρα πῆς τους γιὰ πατρίδα νὰ τῆς πιάσουν ἀγκυούλαις
καὶ νὰ λιγωθοῦν 'στὰ γέλοια.

Τώρα 'στοὺς καιροὺς τῆς νίκης, ποῦ γελοῦμε τὴν Τουρκίαν,
ἐπλημμύρησαν τὰ τῆλα 'στῶν Τσολιάδων τὸ λημέρι,
τώρα γίνῃτ' 'Εδουάρδος ὁ μπαμπᾶς μέ τὰ βρακιά
κι' εἶδος 'Ελισσάβετ Στούαρτ ἡ μαμμὰ μέ τὸ τσεμπέρι.

Μὰ καὶ σὺ θαρρῶ πῶς ἔχεις παλαιῶν Ἑρρίκων ὄφρος
κι' ἑμάθης καὶ τὸ σπαθὶ σου σὺν μπαστούνι νὰ το παίζῃς...
ἔλα, φίλε μου Ριχάρδε, νὰ σταυρώσωμεν τὸ ξίφος
σὺν ἱππόταί της Ὀμήλλης καὶ τῆς Στοιγγυλῆς Τραπεζῆς.

'Εδουάρδε, δὲν 'μιλᾷς;
πῶς μέ βλέπεις 'μπρὸς σὺν νοῦλα;
'Εδουάρδε, δὲν γελᾷς
μέ τῶν Ἀγγλῶν τὴν γρηούλα;

Π.—Τοὺς Ρωμῆους κυττάζω γύρω
καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς τοὺς σὶκταίρω.

Ἄς ἰδοῦμε τί θὰ κάνουν μὲ τὸν νέον Βασιλέα....
καθὼς πρέπει δὲν θὰ γίνουν,
ἢ 'στὰ πάτρια θὰ μείνουν,
τὰ παλῆα, τὰ ψωραλέα;

Δὲν θὰ μιμηθοῦν ἐμᾶς, τοῦ πολιτισμοῦ τὴν κρέμα;
ἢ καὶ πάλιν σὰν ἀγροῖκοι
σὲ πολέμους θὰ σκοποῦν τὸ πολυτίμὸν τῶν αἵμα
γιά νὰ τοὺς γελάσῃ ἡ Νίκη;

Φ.—Σκύψε νὰ σοῦ 'πῶ κρυφίως, εὐγενέστατε Τσολιᾶ....
ντιστενξῖδὸν δὲν διακρίνει καὶ τὸν νέο Βασιλῆα.
Μόλις 'φόρεσε κι' αὐτὸς τὴν κορῶνα τῆς μητέρας,
πρὶν νὰ κἀνὴ τίποτ' ἄλλο,
ἔβγαλε χαρτί μεγάλο,
καὶ γιὰ Στόλους ὁμιλεῖ καὶ Στρατοὺς τῆς Ἑγγλιτέρας.

Π.—Σὰν τὴν μάννα του καὶ τοῦτος δὲν θ' ἀφήσῃ τὰ πα-
[ληᾶ....
χάνω τὴν ὑπόληψί μου καὶ γι' αὐτὸν τὸν Βασιλῆα.
Κρεῖμα καὶ 'στὸν Ἑδουάρδο!....

Φ.—'Πές τα, Περικλέτο, 'πές τα....
τί προσμένεις ἀπὸ τέτοιους, ὅπου βγάζουν μανιφέστα,
καὶ τοὺς Στόλους καὶ Στρατοὺς τῶν πρώτῃν δόξαν τῶν
[θαρροῦν;
τέτοια κούτελα δὲν πρέπει τῆς κορώναις νὰ φοροῦν.

Π.—Τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀγγλῶν Θεὸς 'σχωρέστην.... θὰ
[τὴν θάψουν,
καὶ κορώναις τῶν Καيسάρων 'στὴν κηδεῖα τῆς θ' ἀστράψουν,
μὰ κανέναν, Φασουλῆ,
δὲν ἀξίζει καὶ πολὺ
γιὰ μιὰ τέτοια νὰ 'μιλῇ.

Τὴν εὐγένειαν ἐκείνην τῶν 'δικῶν μας δεσποινῶν
καὶ τὸ σὶκ καὶ τὸν ἀέρα τῶν συγχρόνων Ἀθηνῶν
δὲν τὸν βρῖσκεις μῆτε σ' ὅλας τὰς Ἀνάσσας τῆς Ἀγγλίας....

Φ.—Πάει, 'πέθανε κι' ὁ Βέρδης, μουσουργὸς τῆς Ἰταλίας,
πρῶτος, ἥσυχος, γλυκὺς,
Βασιλῆας τῆς μουσικῆς.

'Οσὰρ λὸ σὰ μὰ νὸν ντιρὰ κι' ἀντίο Λεονώρα....
'στὸν Βασιλῆα τῆς Μουσικῆς ὅλαις ἡ Μούσαις τώρα
τὰ ρόδα τῶν σκορπᾶνε
καὶ καθεμιά τὸν τραγουδεῖ....
πᾶν τὰ τραγούδια, πᾶνε,
ποῦ τὰ 'τραγουδῆσες παιδι,
καὶ μὲν Περικλέτο...
πόβερο Ριγολέτο.

'Στὴ μελωδία τὴν νεκρὴν κἀνε καὶ σὺ μετάνοια,
τὸ λείψανό τοῦ σκέπασαν τοῦ κόσμου τὰ στεφάνια,
καὶ παραστέκουν ἄγγελοι λευκοφτεροὶ σιμά του
καὶ κάνουν μελωδία τῶν τῶ ψυχομάχημά του.

Τί μελωδίας ἀκουσμά γλυκειᾶς κι' ἀγγελικῆς
ἀκούμε κι' ἐδῶ πέρα!..
κι' ἡ τελευταία του πνοὴ σὰν νότα μουσικῆς
ἐχύθη 'στὸν ἀέρα.

Πετοῦν ἀηδόνια γύρω του νὰ πάρουν τὴν εὐχή του,
κάθε καρδιά τῆς νόταις του βαθεῖα βαθεῖα τῆς νοιώθει,
μιὰ μελωδία 'γίνηκαν 'στὸν νοῦ καὶ 'στὴν ψυχὴ του
τῆς γῆς του τῆς πολυπαθῆς οἱ στεναγμοὶ κι' οἱ πόθοι.

Καὶ τί δὲν ἐκελάδησε μὲ τοὺς χρυσοὺς τοῦ φθόγγου!..
ἐλευθεριᾶς χαράγματα καὶ σκλαβωμένων βόγγους.
'Ο Βασιλῆας ὁ Βίκτωρας 'στὴ μουσικῇ του ζῇ
καὶ κάθε στῆθος Ἰταλοῦ λαχταριστὸ σκιρτᾷ,
ὁ Γαριβάλδης ἔρχεται μὲ τὸν Καβούρ μαζί!..
ἐδίβα Γαριβάλδη μας, ἐδίβα λιμπερτά.

Χρόνια σκλαβιάς ἐλεύθερα, καιροὶ τοῦ κόσμου πρώτοι,
ποῦ τότε τῆς μελωδικαῖς
τῶν τροβαδούρων μουσικαῖς
τῶν ἐλευθέρων τουφεκιῶν συνάδευαν οἱ κρότοι.

'Πές τὸ λὰ ντόνα ἐ μόμπιλε κι' ἀντίο ντὲλ πασσάτο,
'μπρὸς 'στὸν Μαέστρο σίμωσε, προσκύνᾳ τὸν ὡς κάτω,
ποῦ μόνον μὲ τὸ μέλος
ἐπλούτισε 'στὸ τέλος,
χωρὶς ν' ἀνοίξῃ, Περικλῆ, μπακάλικο κανένα,
χωρὶς ν' ἀρπάξῃ οἰκόπεδα, μῆτε χωράφια ξένα,
μῆτε κληρονόμον τοῦ τὸν ἀφήσε κανεῖς,
μῆτε Ταμίας ἐγίνε κι' Ἡγούμενος Μονῆς.

'Μπρὸς 'στὸν Μαέστρο σίμωσε, ποῦ 'χόρτασε σταυροὺς
καὶ μύρτα καὶ δαφνόκλαρα καὶ δόξα καὶ τιμὴ,
καὶ ζωντανὸς ἐσκόρπιζε 'στὴ φτώχεια θησαυροὺς,
νὰ λῆη τὰ τραγούδια του, μὰ νὰ χῇ καὶ ψωμί.

Πέτα, ψυχὴ μελωδική... μὲς 'στοὺς 'δικούς σου τόνους
θὰ 'βρίσκωμε τὰ νεῖατά μας καὶ τοὺς χρυσοὺς μας χρόνους
ἐπαναστάσεις, ἔρωτας, ἀξέχασταις ἡμέραις,
Μαζανιέλου φλογεροὺς κι' ἀθάναταις Καπρέραις.

Π.—Δὲν ἐπῆγες, σὶρ Ἀλφρέδε, 'στοῦ Παπποῦδωφ τὸν χῶρ;
Φ.—Δὲν ἐπῆγα...

Π.— Δὲν ἐπῆγες;... νὰ μπαγλάρωμα γερό.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νίκος Ἐπισκοπόπουλος καὶ Κάκια Διομήδη,
ἀλλάξανε χαρούμενοι μνηστείας δακτυλίδι.
'Ερως μακρὸς τοὺς ἠνωσε, ρωμάντζο δίχως λόγια....
ὁ μὲν γαμπρὸς ἐν πρώτοις
πῆνα καὶ λογιότης,
κι' ἡ νύφη χάρις, ζάχαρη, μπουμποῦκι, τρέλλα, τζόγια.

Πι Γιαννακόπουλος, γιὰ τὸς ἀπὸ τὴν Καλαμάτα,
ἐστεφανώθη μιὰ χαρὰ μὲ κόρη μαυρομμάτα,
μὲ μιὰ πρωτοζαδέλφη μας, μὲ τὴν Κλειὴ Σουρῆ,
ποῦ τὴν στολίζει κι' ὁμορφιά καὶ χάρις σοβαρή.
Κι' ὁ Φασουλῆς κυττάζοντας τὸν γάμο μὲ καμάρι
ὅλαις τοῦ κόσμου τῆς χαρᾶς εὐχήθη 'στὸ ζευγάρι.
'Ενας τόμος ποιημάτων πλήρης οἰστρῶν δυνατοῦ
τοῦ Στεφάνου τοῦ Μαρτζῆ, λιγυστόκου ποιητοῦ,
ἐξαιρέτως τυπωμένος τύποις τοῦ Σακελλαρίου
καὶ δαπάναις τοῦ γενναίου Μαρασλή τοῦ Τρηγορίου.

'Ο Θαλάσσιος ὁ Θῆτα, νεὸς γνώσεως πολλῆς,
παρητήθη τελευταίως τῆς Δραματικῆς Σχολῆς,
κι' ἔς τὸ μέθρη κι' ἕνας θεὸς του, ποῦναι πρῶτος παρὰ...
Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμιοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.